

ИУШКАРКА СТОЈА И ЊЕНА ПОСЛЕДЊА ЦРВЕНА ЈАБУКА

Оног дана облаци су се гомилали. Притискивали оу као да желе да угуше наш град. Бшш су тешки, непријатељши.

Радили омо у „омладинској смени“ на пуњењу муниције. Слушам ритам машина и тихо Марино певушење. Моја машина кашљуца, јер је приликом ранијег бомбардовања оштећена, али не стаје и даје муницију. Негујемо је да би могла да производи што више, како би сачували Ужичку републику. . .

За суботу је заказана приредба. Омладина се опрема да се повесели, да поигра.

С великим нестрпљењем очекивале смо другу смену. Све машине су очишћене и доведене у ред. . . С мог радног места, тамо у дубини тунела, кад се врата отворе назирало ое нешто сиво, као прелаз између дана и ноћи. Оваки час сам тамо погледала. Тог дана чешће него обично. Знала сам да ћу у тој дубини распознати оилуету Стоје Ковачевић.

Приметила сам је. У једној руци нооила је корпицу са храном, а у другој топао хлеб, који је тек примила. Била је веоела као и обично.

— Микоше, како си? — тако ме је звала из милоште, и наставила. — Како наш болееник?.. .

Питала је то као да говори о детету, а говорила је о машини на којој смо се смењивале.

— Добро сам. А и она је данас била добра. Само немамо довољно барута. . . — одговорила сам.

Спремајући ое да преузме машину и настави рад, рекла је као узгред:

— Јеси ли гладна, Микоше?.. .

Била је увек пажљива. Никад није пропустила да ме нечим понуди ако је имала.

Иако сам била гладна, захвалила сам се, а и журила сам. Она се тада нечега присети. Извади из корпице дивну црвену јабуку и вружи ми.

— Ево, узми! — рекла је то некако нежно и топло да је свако противљење било узалудио.

Узела сам и, пошто ничим нисам могла да узвратим, пољубила сам је. . . Можда је ту јабуку Стоја ускратила својој деци да би је дала мени, својој млађој другарици из смене.

— Лепо се проведи! — рекла ми је кад сам пошла.

. . . Изненада је одјекнула експлозија. Дим који је надирао из трезора Народне банке мешао се са крпама облака. Наша фабрика оружја и муниције и наше склониште рушили су се.

Реч је зауставила панику.

Тужан, претужан биланс.

Никад се више нисам срела са Стојом Ковачевић. А чини ми се као да и сада видим њен насмејани лик крај машине и као да опет пита за нашег "болесника", нашу машину за израду муниције. И видим њену кофру и дивну црвену јабуку. . .

Милеса ЂОРЂЕВИЋ